

Jozo Tomić

Profesor teologije i duhovnik bogoslova

U danima radosnog iščekivanja svećeničkog redjenja na svetkovinu prvaka apostolskih sv. Petra i Pavla (29. lipnja) i priprave za nj, što se s pravom doživljava kao “ubiranje” plodova nakon višegodišnjeg obrazovno-odgojnog rada i praćenja kandidata na njihovu uspinjanju prema oltaru, nakon što su u lipanjskom terminu uspješno obavljani diplomski ispiti a drugi studenti, pristupajući redovitim ispitima, približavali se završetku ljetnoga semestra 2006./2007., akademsku zajednicu Vrhbosanske katoličke teologije (VKT), kler Vrhbosanske nadbiskupije i širu svećeničku i katoličku javnost potresla je iznenadna smrt svećenika mr. Jozе Tomićа, profesora pastoralne teologije na VKT i duhovnika bogoslova Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa. Zajedno s dakonima, kandidatima Vrhbosanske nadbiskupije za prezbiterat, obavljao je duhovne vježbe u Borovici kod Vareša. Prilikom razgledanja nove crkve u izgradnji, jer je prijašnju crkvu kao i cijelu župu razorio i posve uništio minuli rat, vlč. Jozo je 25. lipnja 2007. s visine razine kora pao i zadobio teške povrede, posebice na glavi; prevezen je u Vareš a potom u Sarajevo i istoga dana bio operiran, iako sa stajališta medicine nije bilo nade u uspjeh, te je sljedećeg dana, 26. lipnja 2007. preminuo. Umro je u 41. godini života i 15. godini svećeništva.

Jozo Tomić, sin Tune i Anice rod. Pejić, rođen je 22. rujna 1966. u Gornjoj Komušini, župa Komušina. U obitelji je imao još pet braće i jednu sestru. Osnovnu školu završio je 1981. god. u Slatini kod Teslića. Od 1981. do 1985. god. pohađa Nadbiskupsku srednju školu za spremanje svećenika u Zadru, gdje i maturira. Potom upisuje 1985. god. filozofsko-teološki studij na Vrhbosanskoj katoličkoj teologiji u Sarajevu. Poslije prve godine studija odlazi na odsluženje vojnog roka u Tuzlu, a odmah poslije toga nastavlja započeti studij. Završivši studij u trajanju od šest godina, zbog rata koji je bjesnio u Bosni i Hercegovini, Jozo nije mogao, kao ni ostali kolege njegove generacije, primiti svećeničko redenje u sarajevskoj prvostolnici na Petrovo, kako je ustaljena praksa, nego je tek 13. prosinca 1992. zaređen za svećenika Vrhbosanske nadbiskupije u župnoj crkvi sv. Josipa u Zenici. Ratne nedaće onemogućile su također uobičajeno mladomisničko slavlje u rodnoj župi, za koje su se ne samo obitelj

i rodbina, nego i cijela župa i šira okolica, godinama pripremali i koje su s radošću iščekivali. Umjesto toga, vlč. Jozo je odmah nakon redjenja spremno došao u opkoljeno Sarajevo, gdje je od prosinca 1992. do 1994. god. vršio službu župnog vikara u katedralnoj župi Srca Isusova. U jesen 1994. god. imenovan je za odgojitelja sjemeništaraca, prefekta, u sjemeništu Zmajević u Zadru, gdje su još uvijek školovani i odgajani svećenički kandidati Vrhbosanske nadbiskupije. Tu je službu uspješno obavljao do jeseni 1997. god.

Iz Zadra vlč. Jozo upućen je u Rim na postdiplomski studij pastoralne teologije. Na Papinskom institutu Ivan Pavao II. na Lateranu studirao je teologiju braka i obitelji gdje je 2000. god. postigao licencijat iz te specijalizacije i akademski stupanj magistra znanosti u teologiji. Iste godine vraća se u Sarajevo i imenovan je ispovjednikom bogoslova Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa, župnikom u župi Pale i voditeljem Tečajeva pripreve za brak u Vrhbosanskoj nadbiskupiji. Od 2001. god. mr. sc. Jozo Tomić obavlja službu generalnog tajnika BK BiH i predavača pastoralne teologije na Vrhbosanskoj katoličkoj teologiji. Osim redovitih predavanja na Teologiji, prema programu studija, osobitu pozornost privuklo je predavanje koje je održao 18. listopada 2003. prigodom proslave Dana Vrhbosanske katoličke teologije i obilježavanja 25. obljetnice pontifikata Ivana Pavla II.¹

Od službe generalnog tajnika BK BiH i službe župnika na Palama vlč. Jozo razriješen je 2004. god., ali, uza zadržane obveze voditelja Tečajeva pripreve za brak i predavača pastoralne teologije, odmah je imenovan duhovnikom bogoslova u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu te gotovo istovremeno koordinatorom mjesečnih rekolekcija redovnicama u Sarajevu. Ubrzo nakon toga, početkom svibnja 2004., nakon "zastoja" od 4 mjeseca, mr. Tomić preuzima vođenje Teoloških tribina Vrhbosanske katoličke teologije. Zbog brojnih odgovornih i zahtjevnih obveza koje je već imao, nije mu bilo lako prihvatiti i ovo zaduženje, ali on ga je spremno preuzeo želeći i na taj način sudjelovati u životu i radu Vrhbosanske katoličke teologije, najstarije visokoškolske ustanove u Bosni i Hercegovini prema suvremenim kriterijima. Na toj spremnosti mr. Tomića, kao ondašnji dekan Teologije, iskreno i duboko sam mu zahvalan.

I sve je dobro išlo, na zadovoljstvo pretpostavljenih u Ordinarijatu, u Bogoslovnom sjemeništu i na Teologiji, a isto tako na zadovoljstvo bogoslova i drugih studenata, makar se govorkalo da Jozo ima zdravstvenih

¹ J. TOMIĆ, "Brak i obitelj u naučavanju Ivana Pavla II.", u: *Vrhbosnensia*, II (2/2003), 329-348.

poteškoća, naime povišen šećer. Doživljavajući ga uvijek raspoložena, zauzeta, požrtvovna te savjesna u svim poslovima, pogotovo imajući u vidu njegovu mladenačku dob, čini se da govor o njegovim zdravstvenim poteškoćama nitko nije ni uzimao dovoljno ozbiljno. Ipak, neuklonivo ostaje činjenica neočekivanog pada Jozina u crkvi u Borovici, činjenica teških i smrtonosnih povreda njegova tijela i konačno, nakon operacije, činjenica njegove smrti u utorak 26. lipnja 2007.

Svi koji su ga poznavali, s kojima je surađivao i za koje je pok. Jozo radio, bili su duboko potreseni njegovom smrću. Bogoslovija, inače živahna, ponekd i bučna, jer u njoj žive i sa skupinom laika studiraju bogoslovi, svi odreda mladi ljudi, najednom je zamuknula. Jedva je tko od studenata bio sposoban polagati prijavljene ispite. Hodnicima su hodali pokunjeni i shrvani. A ni profesori se nisu drukčije osjećali. Zavladao je bol i žalost. Bogoslovi su ostali bez duhovnog odgojitelja, osobe koja ih je razumjela i bila utočište i podrška u njihovu mladenačkom osluškivanju i traženju Božje volje i dozrijevanju na putu uspinjanja prema oltaru i svećeništvu; odgojitelji i profesori ostali su bez vrijednog i dragog kolege i subrata; svi zajedno ostali smo bez uzornog svećenika sa svetačkim karakteristikama.

Koliki je ugled uživao pokojni Jozo, pokazao je i ispraćaj njegovih posmrtnih ostataka 28. lipnja 2007. U sprovodnoj misi sudjelovalo je šest biskupa, što je rijedak slučaj kod opraštanja prigodom smrti jednog svećenika. Svetu misu u Sjemenišnoj crkvi sv. Ćirila i Metoda predvodio je kardinal Vinko Puljić, nadbiskup vrhbosanski i predsjednik BK BiH, a koncelebrirali su mons. dr. Alessandro D'Ericco, apostolski nuncij u BiH, mons. dr. Franjo Komarica, biskup banjolučki, mons. dr. Ratko Perić, biskup hercegovačkih biskupija, mons. dr. Pero Sudar, pomoćni biskup vrhbosanski, mons. dr. Franz Kamphaus, umirovljeni biskup iz Limburga u Njemačkoj, provincijal Bosne Srebrene fra Mijo Džolan te više od 120 drugih svećenika, mahom iz Vrhbosanske nadbiskupije, predstavnici Zagrebačke i Zadarske nadbiskupije i Mostarsko-duvanjske, Banjolučke, Đakovačke i Dubrovačke biskupije i više drugih redovnika. Uz roditelje i rodbinu pokojnika, Komušance iz Komušine i iz dijaspore, u sprovodu su sudjelovale i brojne redovnice i vjernici.

U svojoj propovijedi pod svetom misom kardinal Puljić, očito potresen Jozinom smrću i vidno žalostan, govorio je o pokojnikovu liku i djelu,² a na koncu misnog slavlja kratku biografiju pokojnika iznio je i od njega se oprostio biskupski vikar za personal preč. Marijan Pejić.³ Riječi

² Usp. *Katolički tjednik*, VI (XXVIII), br. 28, 8. srpnja 2007., str. 37.

³ Usp. *Vrhbosna*, CXXI (2/2007), 168-169.

oproštaja izrekli također dr. Niko Ikić, rektor Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa, vlč. Željko Čturić u ime generacije redenika, a pročitana su i pisma sućiti mons. dr. Želimira Puljića, biskupa dubrovačkoga i mons. Ivana Prende, nadbiskupa zadarskoga. Nakon sprovodne mise posmrtni ostaci vlč. Joze pohranjeni su u svećeničkoj grobnici na sarajevskom gradskom groblju Bare. Obred pokopa vodio je kardinal Vinko Puljić uz sudjelovanje biskupa dr. Pere Sudara i brojnih svećenika i vjernika.

Opće je uvjerenje da je Jozo Tomić, svećenik i profesor teologije, u malo godina svoga života posijao mnogo sjemena dobrote i evandeoske ljubavi, da je ostavio duboki svjedočki trag. Gospodin, kojemu je služio, nagradio ga nepomućenom nebeskom radošću!

Marko Josipović